

บทที่ 6

การเมืองและจักรวรรดิ ก.ศ. 1843-1851

6.1 ความหมายทางเศรษฐกิจและมูลเหตุ

ความหมายที่เกิดขึ้นในระหว่าง ก.ศ. 1825 และ 1827 นั้น ท่านอนุศาสตราจารย์ J. Dunmore Lang ให้ความเห็นว่า พระเจ้าทรงพ่อพระทัยที่ได้เกิดความแห้งแล้งขึ้น ในอามานิคเป็นเวลาถึง 3 ปี ซึ่งเกิดขึ้นในขณะที่สภาระทางเศรษฐกิจเป็นแบบการเก็บกำไร ในเรื่องที่กิน และการปัตตสักคราฟ ท่านยังออกความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า ผลของสิ่งนี้ ซึ่งหมายถึง พ.ศ. จากความแห้งแล้ง ความมืดคล้ำในฝูงแกะ และปัตตสักคราฟ จะทองทำให้ชาวอาษานิค恐慌หนักชั่ว暫 ถ่องแท้ดังความโง่ของคน นอกจากนั้นยังทำลายความหวังอันงมงายของคนจำนวนมาก กลอกรจน นำความยากจนและความหมายนามสู่ครอบครัว อันเป็นที่การพนันถือหลายครอบครัวที่เดียว ใน ก.ศ. 1840 และ 1843 โควิดเกิดเหตุการณ์ชารอยชั้นอีกครั้งหนึ่ง กล่าวถือ มีการขายหุ้นที่คิน เพื่อเลี้ยงโซดา หากำไรและผู้สักคราฟแห้งขึ้นอีก ซึ่งจะพบว่า แกะและผู้สักคราฟกลอกจนที่คินขาดได้ ราคากลางกว่าราคาวิธีมาก และแล้วก็เกิดยอดยับ การจ่ายเงินให้กับธนาคารและบริษัทการเงิน อื่น ๆ ก็ทองจ่ายตามกำหนดเวลา เป็นเหตุให้มีการนำเข้าที่คินและปัตตสักคราฟมาขายทุกตลาด ราคาก็ตกไม่ลงที่ ตัวอย่างเช่น แกะขายในราคากัวละ 6 เพนนี รัว ควร ซึ่งเลี้ยงคุกคิบเป็นเงิน กัวละ 6 กิน (guineas) แท่ๆ กันจำนวนมากในราคาก็ต่ำมาก ตือกัวละ 6 ชิลลิง 6 เพนนี ส่วนรวมมาโดยประมาณ 140 ปอนด์ แท่ ในเดือนมีนาคมและเมษายน ก.ศ. 1843 ราคากลาง เหลือเพียง 3 ปอนด์ จະเห็นได้ว่าโควิดมีการสิ้นเนื้อประคาก และแย่ กระจายทั่วไป นอกจากนั้น การว่างงานและความทุกข์ยากโควิดเกิดขึ้นไปทั่วทุกหนทุกแห่ง สาสูง ใน Sydney ทองแท่งทั้งหมดชำรุดเสื่อมเสียไปคันหาสูบตามสถานการณ์ของพากกรรมกร และช่างพิท (mechanics) ที่โควิดความเดือดร้อน สำหรับใน Adelaide ความ ยุ่งเหยิงทางเศรษฐกิจคงกล่าวเป็นเหตุให้ชานดงใหญ่ Grey มีคำสั่งให้ปิดโรงงาน ของรัฐบาลเสียเกือบหมด และให้จ้างคนงานไว้เพียงหนึ่งคน ซึ่งเดือนเมษายนถึง 7 คน แห่งนี้เพื่อสอนคุณภาพสถานการณ์

พากพระรัชชานบราคานิกให้มีการประชุมกันเพื่อไตร่ตรองถึงความทุกข์ยากที่พวกเข้าเข้าใจว่าเป็นสัญญาณของความไม่พอใจที่ของพระเจ้าอันเนื่องมาจากบานปะและความบ้าคลั่ง ตลอดจนความไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่หลักฐานมีว่ามาจากมีผู้ทางโลกในสมัยนั้นกล่าวคือ เป็นผู้จากจักรวรรดิที่ทำให้เกิดวิกฤตภารณฑางการเงิน เช่น ราคาก่อสร้างที่ก่อขึ้นสูงของราคากินที่นำมาใช้ แต่คนอีกจำนวนหนึ่งโถยแย้งว่า มีเหตุมาจากสาเหตุที่ว่า ความมั่งคั่งสูงของชนชั้นกลางเพิ่มขึ้นไปอย่างมากกว่าที่จะมาจากการซื้อขายมั่นเพียงและความนับถือสูงของมนุษย์ ส่วนลงทุนหุ้นใน Sydney ได้รายงานไปยัง State Department ในปี 1842 ว่า ความมั่งคั่งก่อตัว ล้วนหนึ่งมีมูลเห็นมาจากการเรื่องราวของอาณาจักรและอีกส่วนหนึ่งมาจากการซื้อขายมั่นเพียงในสหราชอาณาจักร ซึ่งมีผลกระทบทางวัสดุที่ความต้องการของโรงงานในยุโรป จนเกือบจะทำให้ผลประโยชน์จากการเดิมพันซึ่งใน New South Wales ต้องหมดไปที่เกี่ยว

6.2 การพัฒนาในทางการเมืองใน New South Wales

6.2.1 การเลือกตั้งสมาชิกสภาสูง

ในการที่เกิดความมั่นเพียง ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1843 รัฐสภาอังกฤษได้มอบอำนาจให้สภาสูงแห่ง New South Wales มีสมาชิกทั้งหมด 36 คน ซึ่ง 24 คน จะเป็นสมาชิกมาจากการเลือกตั้ง โดยเลือกจากผู้สมควรที่มีทรัพย์สมบัติเป็นจำนวนมาก คือจะต้องมีเงินไม่ต่ำกว่า 1,000 ปอนด์หรือมากกว่านั้น หรือมีรายได้จากการเช่าเพื่อสมควร ส่วนผู้อื่นที่ได้เลือกตั้งจะต้องมีเงินอย่างต่ำ 200 ปอนด์ สำหรับผู้ได้รับการปลดปล่อยและอดีตกบฏจะมีสิทธิออกเสียงได้ตามกฎหมายเดียวกันในเรื่องทรัพย์สินความภูมิ เกณฑ์คิงกล่าว สำหรับสมาชิก 12 คน ที่อยู่ในประเทศได้รับสนับสนุนอย่างตั้งตังนี้มี 6 คนที่อาจจะเป็นข้าราชการ

หนังสือพิมพ์ Sydney Morning Herald ได้พิมพ์วิจารณ์เรื่องนี้ว่า การเลือกตั้ง เช่น รัฐบาลฝ่ายนิติบัญญัติท้องมีอำนาจมากโดยไม่มีขอบเขตหรือไม่ แรงงาน

จะต้องเป็นแรงงานอิสระหรือแรงงานนักโภชณ์แน่ จะต้องคุ้มครองอุตสาหกรรมของพื้นเมือง หรือไม่ จะหาเงินมาอุปถัมภ์การอพยพให้อย่างไร และจะให้พวกผู้ไกรับการปลดปล่อยมีสิทธิ เข้ารับเลือกตั้งในคำแห่งที่มีเกียรติหั้งในระดับเทศบาลและระดับนิติบัญญัติหรือไม่ หนังสือพิมพ์ กังกล่าวเช่นว่า ผู้สมัครเข้าแข่งขันจะถูกแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือพาร์ครัฐบาล พรรครัฐบาลเจ้าของที่ดิน ชื่นนำโดย James Macarthur และ W. C. Wentworth และกลุ่มสุดท้าย เป็นพวกหัวญี่งในเมือง (city radicals) ซึ่งมี Robert Cooper เป็นหัวหน้า หนังสือพิมพ์ท่องมา หนังสือพิมพ์ฉบับเดียวแสดงความเห็นใจว่า การเลือกตั้งนั้นໄດ້ มีการผลักเบี้ยนกันเป็นการส่วนตัว

ในวันที่ 1 สิงหาคม ก.ศ. 1843 สมาชิกสภาสูงทั้งหมดที่เข้าส่วนงานทั้ง ซึ่งมี สมาชิกจำนวน 12 คนที่เป็นสมาชิกประเทศาไกรับการเสนอชื่อเป็นคนของรัฐบาล ซึ่งใน 12 คน นั้น เป็นเจ้าหน้าที่สี่ 5 คน และยังมีเจ้าของที่ดินรายใหญ่อีก 2 คน คือ Berry และ Blaxland และสมาชิกที่มาจากกรุงเลือกตั้งอีก 24 คน ซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลของ เจ้าของที่ดินรายใหญ่ ๆ เช่น James Macarthur, Hannibal Macarthur, James Macarthur Junior, W. C. Wentworth และ W. Lawson และรวมทั้ง Robert Cooper ซึ่งเป็นผู้แทนของ Port Phillip กล่าวกันว่า เพราะเขาเป็นที่รู้จักกีเกินไปใน Sydney²

อนึ่ง พระราชนัฐปฏิทินออกมาในปี 1842 ที่มีอนุญาตให้มีการเลือกตั้งสมาชิก สภาสูงได้ 24 คนนั้น ในสาระสำคัญนี้ ๆ พ.ร.บ.ฉบับนี้ยังให้ความสำคัญอีกด้วยประการ เช่น อนุญาตของข้าหลวงในปีในสภาสูงก็ถูกตัดถอนลงมาก ในทางปฏิบัติ พ.ร.บ. นี้ไม่ เป็นเพื่อใจกับคนทุกกลุ่มในสังคม กล่าวคือ พวกที่ทำงานในฟาร์มเพื่อขายและผิดหวังเพราะตาม พ.ร.บ.ฉบับนี้ กษัตริย์ยังคงควบคุมที่ดินที่มีค่าที่สุดของอาณาจักรอยู่ พวกเจ้าของที่ดินแม้ว่าจะมี อิทธิพลในสภาคองเกรสในมีก็ยังไกรับผลประโยชน์อย่างแน่นอน สำนักหอญในเมืองก็ผิดหวังเช่นเดียวกัน เพราะเขามีความเห็นว่า ผู้แทนของเขามีเพียงจำนวนน้อยไป ทั้งนี้เพราะตามชนบทกลับผูกขาด

จำนวนผู้แทนไปถึง 3 ใน 4 ของสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้ง ยกเว้นอย่างเช่น ใน Sydney มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง มี 2,823 คน แต่ไม่มีผู้แทนໄດ้ 2 คน และ Cumberland มีผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง 1,344 คน ยังไม่มีผู้แทน 2 คน เนื่องจาก สำหรับที่ Melbourne มีผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง 591 คน ที่ Dunham มี 345 ที่ Camden มี 586 และที่ Northumberland มี 369 คน แต่ละแห่งเท่ากันมีผู้แทนໄດ้แห่งละ 1 คน คุณวิชีชัย เท็นไคร์ในเมืองนี้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง 5,858 คน จะมีผู้แทนໄດ้เพียง 8 คน ในขณะที่ เชกชานบหมู่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง 2,619 คน แต่ไม่มีผู้แทนໄດ้ถึง 16 คน

นอกจากนี้ที่อยู่ในห้องที่ Port Phillip ยังกว้างขวางเสียอีก ณ ห้องนี้ มีผู้แทนໄດ้ 7 คน แต่ในไม้ซากพบร่วมที่ Darling พื้นที่เป็นการถูกต้องเมื่อ Darling ได้กล่าวไว้ว่า เป็นการยากลำบากที่จะหาคนมาทำงานในเมืองหลวงที่ห่างไกลถึงความสามารถ และไม่คิดค่าน้ำยากร

สำหรับผู้ที่ทองการเป็นอิสระจากอำนาจเด็กชาติของข้าหลวงให้ยกพบว่าแม้ ข้าหลวงใหญ่จะถูกตัดอำนาจออกไป แต่ในทางปฏิบัติเขาก็ยังไม่มีอันตรายแท้จริงใด พ.ร.บ. ฉบับดังกล่าวบังคับให้เจ้าหน้าที่ในจักราชไปประจำอยู่ 8,100 ปอนด์ เพื่อใช้จ่ายสำหรับการบริหารและ การสนับสนุนศาสนา อันอาจที่แท้จริงที่จะควบคุมข้าหลวงซึ่งໄດ้แก่การปฏิเสธไม่สนับสนุน กลับไม่ให้อำนาจสถาบันแห่งนี้หักค้างกล่าว หมายความว่าສภาราษฎรออกกฎหมายໄດ้ แต่ข้าหลวงใหญ่เป็น ผู้บดบัง คั้นนักที่ได้รับผลประโยชน์กระเทือน

ประการสุดท้าย พ.ร.บ.ฉบับนี้ ให้สร้างระบบรัฐบาลห้องถินขึ้น โดยผ่านสภาพห้องถิน ซึ่งมีอำนาจที่จะเพิ่มเงินเพื่อใช้จ่ายกับวัดดูประสงค์ของห้องถินໄດ้ ไม่มีการห้องการสภาราษฎรห้องถิน เหล่านี้ เท่าจะสภาราษฎรห้องถินเหล่านี้ก็เนื่องจะเป็นเครื่องมืออิกรายหนึ่งที่จะเรียกร้องเงินเพิ่ม จากราษฎร

พ.ร.บ.ปี 1842 นี้ เป็นสมือนเครื่องปลดปล่อยให้ Lord Stanley เป็นรัฐมนตรีที่ตั้งประเทศสำหรับอาณาจิตร มีคำสั่งให้ข้าหลวง Gibbs ให้เก็บ "สภาพแห่งใหม่" ไว้กับข้าราชการ หรือ ผู้ปลดปล่อย ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

6.2.2 การค่าเงินงานของสถาปนิก

ภายใต้เวลา 6 เดือน การค่าเงินงานของสถาปนิก ถูกกำหนดให้เกิดความน่าพอใจขึ้น ทั้งนี้ เพราะข้าหลวงใหญ่ Gipps ได้พิมพ์กฎหมายฉบับนี้ในการหักร้างงานบ่าห้ามการเพาเวอร์ ฉบับใหม่ขึ้น Gipps ซึ่งให้เห็นว่า เท่าที่บ่นมาไก่น่าเอาที่คืนหลวงจำนวน 3 ล้าน เอเคอร์มาให้เช่าหรือออกใบอนุญาตให้แก่พวาก squatters นั้น พระจักรพรรดิรวมรวมเงินรายได้จากการเช่าเหล่านั้นให้เพียง 7,000 ปอนด์ท่อปีเท่านั้น Gibbs ยินยอมให้พวาก squatters เรียกร้องสิทธิค้านสวัสดิการการเช่าที่สำหรับเลี้ยงสัตว์ โดยให้พวาก squatters ตอบแทนค่ายการสร้างความมั่งคั่งให้กับชุมชน Gibbs โกรธที่กฎหมายเดิมในเดือนเมษายน ค.ศ. 1844 ว่า พวาก squatters จะหักจ่ายเงินค่าอนุญาตประจำปี แยกทางหากเป็นจำนวนเงิน 10 ปอนด์ หักหุ้งกว่าง เลี้ยงสัตว์หนึ่งแห่ง ซึ่งลักษณะของหุ้ง เลี้ยงสัตว์จะหักมีเนื้อที่ไม่เกิน 20 ตารางไมล์ และแต่ละหุ้ง เลี้ยงสัตว์ห้องครอบครุณบริเวณพื้นที่อนุญาตเลี้ยงสัตว์ไม่เกิน วัว 500 ตัว และแกะ 7,000 ตัว หักประสงค์ของการหัก กษณะเดียวกันก็ตาม Gibbs ได้แจ้งไว้ว่า เพื่อเพิ่มรายได้ของรัฐบาลประการหนึ่ง เพื่อออกพระราชบัญญัติเกี่ยวกับราคาน้ำดื่มที่บุคคลที่รับราชการใช้หักจากพวาก squatters ประการหนึ่ง และเหตุผลก็ประการหนึ่งก็เพื่อให้ความมั่งคง (หรือสวัสดิการในการเช่า)

ภายหลังจากที่ได้ประกาศกฎหมายฉบับนี้ไปแล้ว ก็มีปฏิกริยาตอบโต้ของพวาก squatters ความห้องห้ามที่ค้าง ๆ โดยเฉพาะใน New South Wales นอกจากนี้มีการเรียกประชุมกันอย่างรีบด่วนที่ Scone, Goulburn, Penrith, Mudgee, Camden, Singleton, Melbourne และ Sydney สำหรับการประชุมที่ Sydney นั้น โกรธในวันที่ 9 เมษายน บุคคลสำคัญในการประชุมคังกล่าวโน๊ตชื่อ Wentworth เข้าให้คักล่าวลงกฎหมายฉบับนี้กังกล่าวว่าได้

สร้างความหวาดลัวอย่างมาก เพราะกฎหมายบังคับกังกล่าว้นนี้ไม่ถูกพ้องตามรัฐธรรมนูญที่พวกเขาก่อร่องข้อไป และมีลักษณะถูกครอบงำด้วยระเบียบอย่างหนัก นอกจากนี้ยังเพิ่มความเครื่องร้อนทางวัตถุที่มีอยู่แล้วในอาณาจักรให้มากขึ้นไปอีก เช่นจึงได้ซักสวนให้ห้ามคนมาพร้อมเพรียงกันเพื่อมาใช้เวลาทางรัฐธรรมนูญทุกวิธี เพื่อบังคับให้รัฐบาลเปลี่ยนแปลงกฎหมายเหล่านั้น

ความไม่พอใจจังกล่าว โถม่าไม่สู้การก่อการเพื่อเรียกร้องให้โถมารช์การปกครองตนเองอีกรังหนึ่ง Wentworth เป็นผู้สั่งเดินให้สถาบันแห่งเดียว select committee ขึ้น โดยเขาได้รับคำแนะนำให้เป็นประธาน และมีเจ้าของที่คินรายอื่น ๆ ผู้ประกอบอาชีพทางหลัก วิชา และนักธุรกิจอีกหลายคนที่มีความเห็นเหมือนเขา ที่มาเป็นคณะกรรมการด้วย จุดประสงค์ ของคณะกรรมการชุดนี้ก็เพื่อตรวจสอบข้อข้องใจทั่ว ๆ ทั่วไป ในรายงานของคณะกรรมการชุดนี้ โถมารช์เนื้อหาสาระดังนี้คือ เรื่องแรกเกี่ยวกับความเดวรายที่จะเกิดขึ้นโดยประการ จากการที่ให้มีการแยกอ่วนอาจกันโดยเก็คชาคระหว่างอ่วนอาจทางนิติบัญญัติและอ่วนอาจบริหาร อีก เรื่องหนึ่งก็คือการที่บรรดาข้าหลวงที่มาปกครองอาณาจักรจะต้องอยู่ใกล้ที่พำนิพลดโดยเก็คชาคระ จังรัฐบาลอังกฤษที่ Downing Street นั้นเป็นลิ่งที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้ในรายงานฉบับนี้ยังชี้ให้เห็นอีกว่าสิ่งที่เดวรายยิ่งกว่าสิ่งใด ก็คือการที่ทางลอนดอนขาดขาดข้อมูลที่จำเป็นในการตัดสินใจอย่างถูกต้องในปัญหาที่เกี่ยวข้องกับห้องเดินโดยเฉพาะ ซึ่งที่บูรณาไปแล้วก็คือลอนดอนนักจะมีการตัดสินใจผิด ๆ และออกกฎหมายที่ไม่สมบูรณ์ ดังนั้น เพื่อแก้ไขความเดวรายของการแยกอ่วนอาจทางนิติบัญญัติกับการบริหาร คณะกรรมการชุดนี้ เสนอแนะให้มีรัฐบาลที่รับผิดชอบ ส่วนกรณีที่ห้องการแก้ไขเรื่องที่จะห้องดูแลรับคำสั่งจากรัฐบาลอังกฤษที่ Downing Street ซึ่งเป็นสิ่งที่เดวรายยิ่งกว่าตน คณะกรรมการชุดนี้เสนอให้มีรัฐบาลปกครองตนเอง หรือมีฉันนั้นก็ ห้ามการแทรกแซงใด ๆ ยกเว้นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับจักรวรรดิอังกฤษอย่างแท้จริง กล่าวคือ คณะกรรมการชุดนี้ห้องการให้ สถาบันนิติบัญญัติมีอานาจในการออกกฎหมายที่คิน การอพยพ การศึกษา การใบอนุญาตทางเดช และการศึกษา ล้วนเรื่องการบังคับ นโยบายที่ห้องประเทศ และปัญหาที่เกี่ยวข้องทั้งหมด สงวนไว้ให้กับรัฐสภาของจักรวรรดิ⁴

การเรียกร้องคั้งกล่าวกับบุปผาราชวงศ์กัน อุปสรรคที่แทรกตัวของ Wentworth นั้นเอง กล่าวคือ คั้งที่ Wentworth เศยประพฤติมาตั้งแต่ครั้งที่ เรียกร้องให้มีการสอนส่วนโภคภัณฑ์และภาระให้มีสาขาวุฒิแทนเมื่อราปี 1820 เมษ Wentworth ได้ใช้ภาษาที่ไม่บังเอิญอารมณ์ ซึ่งคำหยาดลักษณะคั้งกล่าว ให้ถูกต้องสัมบูรณ์ ในแวดวงราชการ ทั้งที่ Sydney และที่ลอนדון นอกจากนั้นบ่อยครั้งที่เคี่ยวที่การ โต้แย้งที่เข้มแข็งที่สุดของ เขา กับกลุ่มล่างถัง ถ่ายความหมายกราฟิกและความรุนแรง และแม้ ความคั้งใจของชา_logic แสดงถึงความรักชาติอย่างรุนแรงก็จริง แท้ท่าให้คนเข้าใจผิด และถูก ทำลายลังกวยบุคคลิกที่นำกฎกฎหมายและปกติชีวิต ขาดแล้วแต่เจตนา สุ่มไป Wentworth เป็นคนที่มีลักษณะทำลายตนเอง (self-destroying fatality) ซึ่งทำให้คน อื่น ๆ มั่นใจว่า นิสัยของเขานี้เกี่ยวกับรัฐบาลที่รับผิดชอบตนเอง และรัฐบาลปกครองตนเองนั้น มิใช่เมืองคลิฟฟ์ ใจความรักชาติจริง หรือมาจากความกระตือรือร้นที่จะทำเพื่อสาธารณชน แต่มาจากการห่องการหั่นรบกวน และทำให้ข้าราชการที่มีชื่อเสียงหงстер์เสียชื่อไป เพราะ Wentworth เรียกข้าราชการเหล่านั้นว่า "ข้าราชการแห่งจักรวรรดิ" (the Imperial Officer)⁵

ส่วนอุปสรรคที่ลอนדוןนั้น ก็จะพบว่า ข้อเรียกร้องเหล่านี้ไม่เคยเกี่ยวกับบุคคล เช่น Lord Stanley ซึ่งเป็นผู้มีความสามารถในการหลบเลี้ยง Lord Stanley ให้คงโถ่เกี่ยวกับการเรียกร้องให้มีรัฐบาลรับผิดชอบตนเอง ไว้ว่า

สมเด็จพระราชนิ จะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องราว ที่ไม่เจ็บชัก และมีความคุณเครื่อง....ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด (ไม่ว่าจะเป็นที่แคนนาดา หรือว่าที่ New South Wales) สมเด็จพระราชนิจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุนี้หรือลักษณะ ของอาณาจักรที่ยังมองไม่เห็นใน ทั้งสิ้น และสมเด็จพระ- ราชนิจะไม่ได้รับคำแนะนำให้ทรงถกบัญชาทุกนี้เหล่านั้น หรือเสนอหุ้นส่วนการที่คุณเครื่องเหล่านั้น กฎหมายและรัฐ- ธรรมมุชูแห่งจักรวรรดิอังกฤษจะเป็นผู้ออกคำสั่งให้พระองค์ ปฏิบัติหน้าที่ให้ดุลังไปเอง⁶

จะเห็นได้ว่าจากข้อความข้างต้นนี้ แสดงถึงวิธีการของอังกฤษที่ต้องการจะบอกรว่า "ยังไม่ใช่วันนี้" และขณะเดียวกันก็ได้ออโภกาสบรรยายให้แก่ชาวอาณาจักรทราบเกี่ยวกับหลักการเบื้องต้นของการมีรูบากเลี้ยงในครั้งนี้ด้วย

การเรียกร้องของพวก squatters ถูกประสมความสำเร็จมากกว่าเรื่องการเรียกร้องการปักครองที่ดินเอง ลิ่งที่พวก squatters ได้รับคือเรื่องสวัสดิการด้านการเช่า จะเห็นได้จากการที่รัฐสภาอังกฤษออกพระราชบัญญัติ Sale of Waste Land Act ในปี 1846 ชื่อกำน พ.ร.บ.ฉบับคังกล่าวได้ให้อำนาจแก่สภาองค์มนตรี (Privy Council) ออกกฎหมาย (Order in Council) ชื่อพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ที่ Sydney ในเดือนตุลาคม ค.ศ.1847 โดยมีสาระสำคัญคืออาณาจักรต้องแบ่งออกเป็น 3 ห้องที่ คือ บริเวณที่ทางราชการแล้ว ที่กำลังพัฒนา และที่ยังไม่ได้พัฒนา ในแต่ละห้องที่พวก squatters สามารถเช่าได้เป็นเวลา 14 ปี โดยจ่ายค่าเช่าของแทนเป็นจำนวนเงินเล็กน้อยเป็นรายปีเท่านั้น การถือกรรมสิทธิ์ที่คืนสามารถกระทำได้โดยจะซื้อได้ในราคากำすูก คือ เอเคอร์ละ 1 ปอนด์ อย่างไรก็ตามพวก squatters ก็ยังไม่พอใจและกล่าวว่า ผลประโยชน์ทั้งหมดมาจากแรงงานของพวกเขากลับอยู่ในอันตราย หันไปยังนักทุนผู้ที่แท้จริง ในลอนดอน ลิ่งที่นำขึ้นเกิดขึ้นก็คือ ราคาก่อต้น 1 ปอนด์อันมีเจตนารมณ์ที่จะประกาศว่าที่ดินท้องไม่ขาย จะขายท่อเมื่อมีความญูสึกว่าราคากลางก่อตัวราคาวงเงินนั้น ผลที่ได้รับได้กล่าวเป็นการประการให้ทราบว่าที่ดินจะต้องไม่ขายอีกเลย

ชั้นหมายความว่าการสะสมที่คืนชึ่งเดิมคนที่ไม่เคยกันญูไกสามารถสะสมได้เพียงเล็กน้อยกลับถูกเป็นสามารถสะสมได้จำนวนมาก เพราะพวก squatters ได้รับสวัสดิการในการเช่าและพร้อมกับสวัสดิการคังกล่าว squatters ก็สามารถผูกขาดที่ดินที่มีญูสึกยังสักวันและทำการเกณฑ์ของอสเตรเลียได้ จะเห็นได้ว่าใน New South Wales เพียงแห่งเดียว กฎสากลได้มอบที่ดินถึง 180,000,000 เอเคอร์ ให้กับประชาชนประมาณ 1,800 คนแล้ว คันนั้นจะเปลี่ยนบังคับชั้นทั้งหมดเพื่อป้องกันการกระจาดการหั่นรากกลับจนลง

กิจการแจกจ่ายที่ดินคนละ 100,000 เอเคอร์ให้กับพวาก squatters ที่อยู่นอกเขตทึ่งของ New South Wales และการกระทำคั้งกล่าวซึ่ง (คั้งที่กรรมการช่องสหสูญหนึ่งได้ซื้อให้เห็นแล้วในปี 1847) ที่ไม่สามารถที่จะกระทำให้ได้ก็ว่าเมื่อจะให้ที่ดินเปล่า ๆ ซึ่งเป็นวิธีที่ร้ายแรงที่สุดก็ตาม

ภายหลังจากที่พวาก squatters มีสวัสดิการก็แล้ว จึงได้เริ่มแก้ไขปรับปูน ทุก Kawang เลี้ยงสัก กล่าวคือ มีการล้อมรั้วคอกน้ำ และสร้างศาลาสถานค่ายอิฐและหินเพื่อให้ถูกเหมาะสมกับชุมชนและเกียรติภูมิในสังคม สำหรับในท้องที่ทึ่งกรารากแล้ว เช่น New England, Canberra, ท้องที่ทางตะวันตกของ Victoria บริเวณที่ราบลุ่ม Derwent และท้องที่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของ South Australia พวาก squatters ตามห้องถินคั้งกล่าวซึ่งได้ร่วมมือกับรัฐบาลของ Sydney, Hobart และ Adelaide เพื่อ ก่อตั้งโรงเรียน และโบสถ์ซึ่งเป็นลักษณะที่แสดงถึงความเป็นระเบียบและความเจริญที่มองเห็นได้ สำหรับ squatters บางคนในท้องที่ Yass ใน New South Wales ตอนใต้ ได้รวมรวมความป่วยร้าวและความระลึกถึงอาการธรรมอันเก่าแก่ ความการลักษณ์อย่าง "I sing the Lord's song in a strange land" บนหนะผะซังของ Church of England นอกจากนี้ พวาก squatters ยังอุทิศสมัยและแรงงานของเขากับภูมิภาคแรงงานในเขตท้องที่ที่กามชนบทซึ่งเป็นภูมิที่เรือรังманานอีกด้วย แต่เนื่องจากพวากเขายังอยู่ในภาวะที่ลึกลับ จึงทำให้เขานอกกฎหมาย ที่จะมาช่วยแก้ไขเป็นเหตุให้เขาเหล่านั้นสูญเสียชื่อเสียงไป ซึ่งเขาก็อาจจะได้รับนายาว่าเป็นผู้พิทักษ์ชนบทก็ได้

6.3 การจัดระบบการศึกษา?

ในขณะเดียวกัน การเมืองในอาณานิคมทั้งหมดก็ยังคงรับกวนโดยการโท้แย้งในเรื่องการศึกษา ในปี 1844 เห็นได้ชัดเจนว่า การจัดการศึกษาแบบระบบมิไกย

(denominational system) นั้นได้แบ่งเกิดผลเสียค่อนข้าง ๆ คังนี้คือ ระบบการศึกษาคังกล่าวไม่สามารถจัดการศึกษาให้กับเด็ก ๆ ได้ และความล้มเหลวอุจจะเก็นชักในเชกชนบทมากกว่าในเชกเมือง นอกจากนั้นระบบการศึกษาคังกล่าวยังทำให้เกิดความสูญเปล่าและสูญเสียค่าใช้จ่ายมาก ทำให้เกิดความรุนแรงของความรู้สึกของบุคคลเป็นพากเป็นนิกร ยิ่งกว่านั้นคือ มีการมีบังคับให้บุคคลเป็นครูรับใช้พระ และอุณสมบัติที่ชอบของครู เมื่อมีขอเสียบังกล่าวเหล่านั้นจึงทำให้หงษ์รุนทด พากเพรสรับที่เรียนและพาก Dissenters พากันเสนอให้ใช้ระบบโรงเรียนแห่งชาติชน (system of national schools) ซึ่ง ณ ที่โรงเรียนแห่งนี้ เด็ก ๆ จะได้รับการสอนเกี่ยวกับความคิดเห็นในทางศาสนาไม่คำสั่งสอนของศาสนา (religious doctrines) เช่นพาก Anglican และพากแคนธอลิคจะต้องไม่เข้าชักข้าง ส่าหรับหงษ์สองพากหลังมีความเห็นว่าความพยายามใด ๆ ที่ตามที่จะสอนในเรื่องที่คุณเครือ จะนำไปสู่ความไม่แน่และความไม่ศรัทธาในพระเจ้า ส่าหรับ Broughton (Archdeacon แห่ง New South Wales) มีความคิดเห็นใกล้ไปกว่านั้น กล่าวคือ เขายกอกับประชานของคณะกรรมการบริการที่ได้รับการเลือกสรร (select committee) ของสภาสูง เกี่ยวกับการศึกษาในปี 1844 ไว้ว่า ถ้าหากเด็ก ๆ ไม่ได้รับการสอนเกี่ยวกับคำสอนทางศาสนาแล้ว เขายก่องการให้พากเด็ก ๆ เนื่องนั้นไม่หงษ์ได้รับการสอนเสียเลยจะดีกว่า ส่วน Bishop Polding (พระ Benedictine) ก็มีความเห็นท่านองค์ยกันกับ Broughton

อย่างไรก็ตาม ทั้งใน New South Wales, Van Diemen's Land และ South Australia รัฐบาลก็มีความกลัวหาญที่จะไม่สนใจหงษ์ทำนายของบรรดาพากพระและอนุศาสนาจารย์ที่ว่า โรงเรียนแห่งชาติจะเป็นที่เพาะของความไม่ศรัทธา และความไม่ศรัทธาในพระเจ้า กล่าวคือในสองสามปีต่อมาในระหว่าง ค.ศ. 1848 และ 1849 ได้นำเอาระบบการศึกษาแบบทวิระบบ (dual system) มาใช้ซึ่งมีคณะกรรมการ 2 ประภาก คือ Denominational Board และ National Board

ส่วนรับคณะกรรมการจัดแบ่งนิภัย จะเป็นผู้รับผิดชอบในการแบ่งงานเจ้าที่รัฐบาลได้ระบุไว้ ทางพากนิภัยต่าง ๆ ส่วนคณะกรรมการแห่งชาติ เป็นผู้มีอำนาจและมีอำนาจในการสร้างโรงเรียน จัดทำอุปกรณ์ และจ่ายเงินให้กับคัญชี้ซึ่งจะห้องเป็นคริสต์เดียนท์มีจิตใจเยือกเย็น และไทร์ทรอง รอบครอบ นอกจากนั้นคุณจะห้องมีจิตใจสงบและจะห้องสอนเด็ก ๆ ให้เขื่อพังกูหมาย และจังรัก ก้าวศีลธรรมมากยิ่งขึ้น สำหรับทำร้ายให้เรียน ห้องเดือดการทำร้ายมีเนื้อหาสาระที่แสดงความชั่วทราม ในสิ่งที่ชาวคริสต์เดียนเห็นคือเห็นงาม ซึ่งนับว่าเป็นสาระที่สำคัญที่สุดของความจริงทางศาสนา ส่วน คำสั่งสอนอันเป็นหลักของศาสนานั้น พระและนักบัวของศาสนาคริสต์นิกายต่าง ๆ จะห้องเป็น ผู้สอน

พากแคลลิคไม่ปฏิริยาท่อระบบการศึกษาแห่งชาติไว้ โรงเรียนแห่งนี้เป็นสมือน โรงเรียนสอนธรรมะของพากโปรตุเกสแทนที่ พากโปรตุเกสแทนที่บางคนมีความเห็นว่าการมี โรงเรียนแห่งชาติแบบนี้ดีกว่าที่จะยอมให้มีโรงเรียนที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของหลักคำสอนและการ ปฏิบัติแบบโรมันคาธอลิก เสียอีก อย่างไรก็ตามไม่มีความพยายามที่จะรวมเอาโรงเรียนของพาก นิกายต่าง ๆ และโรงเรียนแห่งชาติมาสมานในครั้น แท้การปฏิบัติคงกล่าวก็คงใช้เงินมาก ถังนั้น คุณสมบัติของการจัดการศึกษา 2 แบบนี้ถูกยกเป็นการจ่ายเงินให้กับค่าซองความโน้มเอื้า ที่แบ่งแยกเป็นนิกาย ถังนั้นรัฐจึงเห็นด้วยกับการสร้างความเจริญเติบโตให้กับระบบการศึกษาที่ ว่า ในระบบการศึกษาของอาณาจักรนั้นจะห้องมีโรงเรียนอยู่ 3 แบบคือ โรงเรียนโปรตุเกสแทนที่ โรงเรียนแคลลิค และโรงเรียนที่ค่าเงินการโดยพาก Enlightenment ซึ่งในแต่ละ โรงเรียนก็จะเสนอความเห็นเกี่ยวกับชาร์เตอร์ของมุชย์และความหมายของชีวิทนิยมที่มี ทัศนะต่าง ๆ กัน

ใน South Australia กลับมีลักษณะของกันข้าม กล่าวคือ ในค.ศ. 1851 ในรัฐนี้ได้ก่อตั้งคณะกรรมการศูนย์กลางการศึกษาขึ้น (central board of education) ซึ่งในคณะกรรมการศูนย์กลางการศึกษาจะห้องคัดค้านแบบของนิกายต่าง ๆ ออกไป ภายใต้การ ควบคุมของคณะกรรมการคังก์ล่า โรงเรียนที่ดังขึ้นมา กำหนดให้เป็นสถาบันการศึกษาในเรื่อง

ทางโลก โดยยิ่งหลักศาสนาคริสต์ยัน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่าง ข้อขัดแย้งในเรื่องหลักคำสอนและหลักการของนิกายทั่วๆ ทั้งมวลและจะไม่น่าเอาระบบการสอนแบบปุฉาวิสจนา (Demoninational Catechism) มาใช้ พาก Anglican และแคซอลลิกเกิคปฏิกริยา พยายามดักค้านการสอนศาสนาที่ไม่ได้สอนคำสั่งสอน จะเห็นได้ว่าพากเพรสนับเรียนและพาก Dissenters ก็ได้ชัยชนะสำหรับเรื่องนี้ ก็อ สามารถเอาหลักการของ voluntary* มาใช้ได้ และไม่สนใจที่ต่อคำเตือนของพาก Anglican และแคซอลลิกที่ว่าศาสนาที่ปราศจากหลักคำสอนแล้วจะเป็นการเตรียมการให้มีบุคคลความไม่ศรัทธาในพระเจ้า (age of unbelief)

6.4 ปัญหาการขาดแปรุงงานของพาก squatters

6.4.1 แรงงานภูมิ และปฏิกริยาจากบุคคลอุฐมานะ

ในขณะที่พากพระถกเฉียงกันเรื่องบทบาทของศาสนาในการศึกษา พาก squatters กลับลองหาทางแก้ไขเรื่องการขาดแปรุงงาน กล่าวคือในค.ศ.1843 พากเข้าเชื่อว่ากำลังໄດ้รับความหายนะที่หลักเฉียงไม่ได อันเนื่องมาจากการขาดแปรุงงาน ดังนั้น พากเข้าจึงเสนอให้นำแรงงานภูมิอินเดียมาใช้ โดยให้เหตุผลว่าภูมิอินเดียเหล่านี้มีลักษณะเหมาะสมสมที่จะเป็นคนเฉียงแกะ เป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ และมีอุปนิสัยสุขุมรอบคอบ นอกจากการหักภูมิอินเดียໄດ้เข้ามาอยู่ในออสเตรเลียแล้ว ชาวบิวชาวก็จะไม่ล้มเหลวอย่างแน่นอนในการที่จะถ่ายทอดเชื้อพันธุ์ให้ นอกจากนั้นการให้มาอยู่ในประเทศแห่งนี้จะทำให้พากภูมิเหล่านี้เข้าถึงอิทธิพลและสามารถรับหลักการของศาสนาคริสต์ยันได้ในที่สุดมีคนนำภูมิเข้ามาใช้คือ Ben Boyd ผู้เป็นแก็กล่าปลาฟจาก Boyd Town

* ในแห่งการศึกษา มีความเห็นว่าการศึกษาควรได้รับความอุคหนุนจากบุคคลโดยสมควรใจ ไม่ควรรับความช่วยเหลือจากรัฐบาล

ไอล์ Eden บนดินแดนของ New South Wales เขาเป็นผู้ก่อการเดย์ส์ทามีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ในท้องที่ Eden-Monaro เขาไม่ได้ชื่อว่าเกะแบซิฟิกมาเป็นคนเดย์แกะในทุ่งของเข้า ทันใดนั้นก็มีผู้วิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางกล่าวคือ พากรัก! สรีภพ และคนใจมุหั้งหลอยที่อยู่ในเขตเมือง กล่าวหาว่าเข้าเป็นสัตว์ร้ายที่จะกละ (greedy monster) เป็นผู้ที่พยายามสร้างการค้าทางสั้นในแบซิฟิก ส่วนกรรมการในเขตเมือง ให้คัดค้านอย่างรุนแรงและชี้ให้เห็นว่า การลดอัตราค่าจ้างค้ายิ่งจังหวัดตั้งกล่าวนี้เป็นสิ่งที่จะนำความชั่วร้ายมาให้ และวิธีการนี้จะเป็นอุปสรรคอย่างคือความเจริญเดิบไปของอุณหภูมิและศักดิ์สิริธรรมจารราญ ทั้งนี้เพราะพากบุลิหมายถึงความเป็น ทางและความท้าทาย นอกจากนี้ พากกรรมกรเหล่านั้นยังได้กล่าวอีกว่า กรรมกรที่ออสเตรเลียนล้วนแต่เป็นชาวบุโรพหรือไม่ก็สืบเชื้อสายมาจากชาวบุโรปทั้งสิ้น

กังนั้นในความพยายามนั้นแรกที่จะรักษาไว้ซึ่งมาตรฐานการค่ารังชีพของพากกรรมกร พากเข้าจึงพากันโดยแยกว่า ออสเตรเลียควรจะส่วนไว้สำหรับคนผิวขาว และเริ่มมองเห็นว่า พาก squatters เป็นพากทรราชคือความคิดที่จะให้ออสเตรเลียเป็นของคนผิวขาว พากเขากล่าวว่า พาก squatters เป็นกลุ่มคนที่ได้รับผลประโยชน์จากชนมนัญชาติ แทกลับสร้างความเสียหายอย่างชัดแจ้งให้แก่คนกลุ่มนี้ในสังคม

ในขณะเดียวกันนั้นที่ลอนดอน หัวหน้ากระหรงอาณาจักรคือ James Stephen ผู้ซึ่งได้เขียนบทบรรยายของพาก squatters โดยใช้เวลาเพียง 2 นาที ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1843 ว่า

.....การที่ชาวอาคนผัวค้ามาที่นี่ (จากอินเดียมาสัมผัส New South Wales) ในใจของชาփเจ้าเป็นสิ่งที่ให้ความพอใจในเมืองมากกว่านครที่ไร้เหตุผลที่สุด ประการหนึ่ง.....ไม่มีความสนใจทางสังคมในโลกนี้สักสักอย่างก้าว _____ (ถารามุนคงอีก 5 หรือ 6 รุน) การที่จะส่วนหุบบินว่าด้วยแลนด์ เป็นสถานที่เชื้อชาติ อังกฤษจะได้แพร่กระจายจากมหาสมุทรหนึ่งไปอีกมหาสมุทรหนึ่งโดยไม่ผสมกับชนชั้นที่ต่ำกว่า.... เราเสียใจทุกความโง่เขลาของบรรพบุรุษของเราที่อาคนแย่พริกามสร้างอาณา尼คบเนริกาเหนือ⁸

และเขาได้เรียนเพิ่มอีกรังหนึ่งในเดือนกันยายน ค.ศ.1843 ว่า พวคันผัวสีคำจะทำให้ชาวบุรุษที่ต่ำลงค้ายการผสมกับชาวบุรุษที่เป็นผู้อันดูงล่องล่ำ

6.4.2 แรงงานนักโภช (พื้นที่การเนรเทศ) และปฏิวิยาจากบุคคลอุ่นหง

เมื่อพวค squatters เผชิญกับการคัดค้านในเรื่องการเอาแรงงานผัวค้า จากกลุ่มปะกอบอาชีพกานวิชาชีพ จากพวคชนชั้นกลาง จากพวคกรรมกร และบุรุษค้าหลนกในอังกฤษแล้ว พวคเข้าจึงหันมานิยมการพื้นที่การเนรเทศใหม่ จริงอยู่การเนรเทศไปยัง New South Wales ได้ยกเลิกไปแล้วใน ค.ศ.1840 และ Lord John Russell ก็ได้วางแผนที่จะลดจำนวนผู้ดููกเนรเทศที่จะส่งไปยัง Van Diemen's Land โดยมีความตั้งใจจะเก็บนักโภชมาคนเดียวที่อังกฤษเสีย แต่การเปลี่ยนรูปแบบทำให้แผนคังกล่าวท้องล้มเลิกไป เป็นเหตุให้ Van Diemen's Land ท้องล้มลงมาไปค่ายนักโภชอีกต่อไป ในระหว่างปี 1829-1840 จำนวนนักโภชเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วเป็น 3,527 คน แหล่งที่จะอ่อนนวยความสะกดให้กับนักโภช กลับไม่คืบ กล่าวคือ ไม่มีการสร้างที่กรามบ้านซ่องเพิ่มเพื่อที่จะให้เป็นที่อาศัยของนักโภช หรือจำนวนข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ไม่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ พวคผู้คงกรากก์ไม่ได้รับประโยชน์อะไรจากการที่มีระบบการน้อมนำหมายหน้าที่ใน Van Diemen's Land เสียแล้วทั้งหมดในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1841 และ

โภน่าเรือนและการทดลองคุณภาพสามารถ (probation system) มาใช้แทน ซึ่งในระบบนี้ พวกรักษาดูแลท่านกันเป็นแก่ในฟาร์มของรัฐบาล หรืองานโยธาอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลของ Van Diemen's Land ก็ไม่สามารถจะใช้นักโทษให้อีก รัฐบาลจะหักห้ามจ่ายเงินให้เป็นค่าบริการ และรายได้ของรัฐบาลอย่างนิ่มไม่เพียงพอ ก็ต่อเมื่อ คันนั้นนักโทษที่อยู่ในกลุ่มนี้กำลังทดลองงานจึงห้องไปรับจ้างผู้ดูแลรกรากเพื่อหาอาหารเลี้ยงคนเองก่อนไป

หลังจากนั้นไม่นาน ผู้ดูแลรกรากในห้องที่ชั้นบน และผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองพากันบ่นว่า กลุ่มนักโทษที่อยู่ในการทดลองคุณภาพสามารถเพื่อคัดคืนสัญญ ในการเป็นจริงแล้วก็ไม่คิดไปกว่า โรงเรียนแห่งความเดวธรรมซึ่งสูงเลย เพราะหลักการในการทำโทษนั้นໄกส์ส่งเสริมให้บรรดาผู้ที่ทดลองคุณภาพสามารถที่มารยาทแรงและนำ้เกลี้ยน้ำซึ้งในยามค่ำคืน นอกจากนั้น ความหมายจะเป็นทางการปักครองและเศรษฐกิจของปี 1841-1846 ทำให้ชาว

Van Diemen's Land มองเห็นถึงความชั่วร้ายที่เกิดจากการเรน雷ห์ ในขณะที่ Gladstone ผู้กำรงำแห่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงท่องเที่ยวและวัฒนธรรม สำหรับอาณาจักรอังกฤษ ได้ประกาศว่ามีการเด่นส่วนระหว่างชายกับชาย (sodomy) อีกครั้งในอาณาจักร ออสเตรเลีย ฉะนั้นเข้าจึงคงเนรเทศนักโทษไปยัง Van Diemen's Land ใน ก.ศ. 1846 เป็นเวลา 2 ปี

พวก squatters บางคนใน New South Wales ก็ถือโอกาส ขัดขวางในรัฐบาลอังกฤษที่ทำการเรน雷ห์ไปยัง New South Wales ในมี ความ กรรมการของสภากฎหมาย ซึ่งมี Wentworth เป็นประธาน คณะกรรมการชุดนี้สามารถจัดตั้งแต่ มีผลประโยชน์ในเรื่องที่คิน ก็ได้เสนอแนะถึงห้องค์ท่อง ๆ ของการเรน雷ห์นักโทษ ใน ก.ศ. 1846 โดยกล่าวว่า วิธีชีวิตร่องคุณเลี้ยงแกะกีฟรีอกนุ้ยและกระหอมกีด จะช่วยทำให้คนหัวใจ แล้ว หมายถึงนักโทษที่มาใหม่ได้ และยังทำให้คนเหล่านั้นไม่มีโอกาสเดินทางไปจากความ ประพฤติชั่วเก่า ๆ ได้ เพราะวิธีชีวิตใหม่ตั้งกล่าวไว้จะทำให้เขาเหล่านั้นไม่รับพลังอำนาจ และความเกือบถูกดูจากพระเจ้า นอกจากนั้นคณะกรรมการชุดนี้ยังออกความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า

การมีระบบการศึกษาแห่งชาติ และการอพยพออกจากชัยบารเทาอย่างกรรมและความยากจน ในอังกฤษได้เป็นอย่างคืบปีง ในขณะเดียวกันก็จะช่วยแก้ปัญหาการขาดแรงงานของพวก squatters กว่าย ฝ่ายอังกฤษ สภาฯ ในขณะนั้นอยู่ภายใต้ความกดดันอันเกิดจากการเพิ่มข่องอาชญากรรม จึงตัดสินใจพัฒนาการเนรเทศไปยัง New South Wales อีกครั้งหนึ่ง แทนที่แม้ว่าตนไทยท้องไม่ถูกกำหนดให้ไปทำงานกับผู้ตั้งกรุงฯ เมื่อมีการประกาศเรื่อง กองล่าวนี้ใน New South Wales ประชาชนใน Sydney เตรียมตัวที่จะ กักกัน ส่วนที่ Hobart มีการวิพากษ์วิจารณ์กันในแง่ของการทรยศและการฝ่าฝืนคำปฏิญาณของสมาชิกในคณะรัฐบาล

เหตุการณ์ต่อต้านการเนรเทศนักโภชนาครังใหม่นี้เกิดขึ้นในวันที่ 11 มิถุนายน ค.ศ.1849 ประชาชนมาร่วมประชุมตัดสินใจกันครั้งใหญ่ที่ Circular Quay ใน Sydney เพื่อทำการประท้วงการมาของเรือ Hashemy ชิงบรรทุกนักโภชนาจากลอนדון แม้แต่จะยกประชามติจำนวน 4,000-5,000 คน ก็ยังมาร่วมกันเพื่อฟังนักกฎหมายจากลอนדון เป็นนักกฎหมายหนึ่ง เขาชื่อ Robert Lowe เป็นนักกฎหมาย เป็นคนเดือด ถูกกลั่นคั่นให้กลายเป็นคนที่น่าถูกและชั่วร้าย และเขาได้ใช้ชุดที่ความอันอายที่เข้าไปหอบหุยหอบมาซึ่งเขา ได้ประสนอยู่ในขณะที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนกินนอนในอังกฤษ เขายังกล่าวในที่ชุมชนครั้งนั้นว่า "ความส่งงานของประเทศของเรา น้ำหนทางด้านสุภาพนิยม และทำเรื่องวันนี้ถูกทำให้สกปรกโดยนรกที่ลอดไส้ คือเรื่องบรรทุกนักโภชนา" ⁹ และที่มาของเขายังใช้โดยคำที่รุนแรงยิ่งขึ้นเพื่อถองการความสนใจของผู้ฟัง เขายังกล่าวอีกว่า "อีกครั้งหนึ่งที่ New South Wales จะต้องเป็นมหาวิทยาลัยของประเทศไทย ด้านความรู้จะมาจากศึกษาที่นี่" ¹⁰ จะเห็นได้ว่าอีกครั้งหนึ่งที่อังกฤษได้เลือกใส่ความสกปรกทางศีลธรรมมายัง New South Wales การเนรเทศนักโภชนาครั้งนี้กล้ายเป็นปัญหาใหญ่สำหรับกรรมกร จริงอยู่นักโภชนาฯ เพิ่มผลกำไรให้กับพวก squatters แต่สำหรับชาหังหล้ายเป็นอุปสรรคของเสือดาว เช่นในเมืองการศึกษาได้เป็นผู้ให้กำเนิดเอกสาร และคงจะเกิดขึ้นในประเทศแห่งนี้ ที่ออสเตรเลียก็เหมือนกันที่ความยุติธรรมและผู้จัดการจะสุกงอมจนทำให้เกิดการกบฏ และการ

กับภูจานาไปสู่ความเป็นเอกราช ภายหลังจากที่มีนักพูดคนอื่น ๆ กล่าวหามามาแล้ว การชุมนุมกัน รักษาอยตัวโดยไม่มีความชุลมุนว่าไ扬แต่ย่างใด จากการรายงานของนักข่าว หนังสือพิมพ์

Sydney Morning Herald ได้กล่าวชมเชยความประพฤติของประชาชนชาววัฒนธรรม เอาไว้เรื่องเออจัง มีบรรยายทางคุณภาพ และทำให้เห็นจะสม อย่างไรก็ตามผลลัพธ์ของการชุมนุมก็คือ เห็นพ้องกันที่จะเข้ามายื่นที่ทำการรัฐบาลโดยรวมเร็ว และบังคับให้ข้าหลวงมีฉาวยาวว่า "ซื้อย"

ศิริชาตวงศ์ Fitzroy มีคำสั่งให้กับผู้เรือนำเรือที่บรรทุกนักโทษชึ้นเรือกว่าล้าน สกปรกทางศีลธรรม (moral filth) ออกไปสู่ทะเลใหญ่ แทคฟาร์รูบาลขอเจรจา กับผู้แทน ซึ่งในที่สุดก็กลองกันให้คือ นักโทษบางคนถูกส่งไปยังห้องท่องเที่ยวที่ ส่วนที่เหลือบรรทุก เรือ Hashemy ไปยัง Moreton Bay เป็นที่ชั่งพาก squatters กำลังเรียกร้องแรงงาน และก็ไม่มีชนชั้นกลางหรือกรรมกรขัดขวางพวกเข้า

พวก squatters บางกลุ่มในออสเตรเลียทั่วโลกออก แม้จะถูกหอบ้านคั้ง เนทุการณ์คั้งกล่าวข้างหน้า ยังไม่ถึงกับลืมหวัง จะเห็นได้ว่าพวก squatters แห่ง ห้องที่ Moreton Bay ถึงกับยื่นขอเสนอกองเรียนให้เป็นอิสระจาก New South Wales เว้นเสียแต่ว่าจะต้องจัดหนักโทษให้พวกเข้า ซึ่งได้รับผลสมความมุ่งหมาย คั้นน้ำพวก squatters บางคนใน Port Phillip ก่อการชั่นเดียวกัน คั้นน้ำ ตั้งแต่ปี 1847 เป็นต้นมา ได้มีการก่อตั้งกลุ่มนี้ยมมักโทษ (pro-convict group) ขึ้น ทำการก่อการเพื่อเป็นอิสระจาก New South Wales โดยกลุ่มนี้ได้รวมมือกับกลุ่ม ที่เป็นอิสระใน Melbourne ในขณะเดียวกันก็เกิดสมาคมต่อต้านการเนรเทศขึ้น (anti-transportation associations) ในทุก ๆ อาณาจักร ยกเว้น ใน Western Australia เพื่อก่อการต่อต้านการฟื้นฟูการเนรเทศที่ทำเพื่อเหตุผลทางศีลธรรมจรรยา คั้นน้ำเมืองเรือนรัฐนักโทษ Randolph มาทอกสนใจใน Hobson's Bay ใน Port Phillip ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1849 ที่ Melbourne ก็มีการชุมนุมกัน และประชาชนก็ขอร้องให้มีการร่วมมือกับอาณาจักรอื่น ๆ เพื่อยับยั่งการใช้นักโทษ ครั้นถึงวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1850 สภาพดังของ

New South Wales ซึ่งได้รับคำว่ารองเรียนักก้านการเนรเทศ จึงประกาศว่าจะไม่มีนักโทษที่จะส่งไปยังอาณาคิมiko ๆ อีกต่อไปแล้ว

แม่ข้าหลวง Fitzroy กลับสนับสนุนการเนรเทศ เขาได้แยกเขียนจดหมายอย่างลับ ๆ ถึงลอนדון รายงานไปว่าผู้ที่ถูกตัดหัวการเนรเทศเป็นกลุ่มคนเจ้าเลี้ยงและเป็นคนที่เขาใจออกห่างจากเมืองแม่ กារที่ข้าหลวง Fitzroy รายงานให้เจ้าคุณกล่าวดังนี้ จึงทำให้มีการก่อตั้งสันนิบาตถือท่านการเนรเทศขึ้นใน Melbourne ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 1851 สมาชิกของสันนิบาตมีจุดประสังค์ที่จะป้องกันการก่อตั้งศูนย์อังกฤษหรือเรียกว่า ก่ออย่างคือ ทั้งกรากของนักโทษในออสเตรเลีย ภายในเวลา 3 เดือนมีสาขาถือตั้งขึ้นในอาณาคิมทุกแห่งยกเว้น Western Australia อย่างไรก็ตาม Lord Grey กลับไว้วางใจและเชื่อรายงานที่เข้าของ Fitzroy จึงยังคงมีของสถาบันนี้ใน New South Wales และคำร้องขอของสันนิบาตถือท่านการเนรเทศอย่างลับ ๆ ดัง

6.5 การเรียกร้องการปลดล็อกของเป็นผลมาจากการเนรเทศนักโทษ¹¹

6.5.1 ลักษณะรัฐบาลในแนวความคิดของ Grey และ Stephen

เนื่องมาจากชาวอาณาคิมไม่ประสบความสำเร็จในการท่อท้านการเนรเทศนักโทษ จึงมีการเรียกร้องเพื่อปลดล็อกของตน และเรียกร้องให้มีรัฐบาลรับผิดชอบตนเอง สำหรับในเรื่องนี้ ประชาชนชาวอาณาคิมไม่มีเวลาที่จะศึกษาถึงลักษณะของรัฐธรรมนูญ เพราะมีพะวงแท้การที่จะมีรัฐบาลรับผิดชอบตนเอง ดังนั้นที่เสนอความคิดเห็นแบบของรัฐธรรมนูญ ก็คือคนในอังกฤษนั่นคือ Grey และ Stephen ทั้งสองคนได้รับอิทธิพลอย่างมากจากการเขียนของ Tocqueville โดยเฉพาะในผลงานชื่อ De La Democratie en Amerique การพิจารณาของ Grey ก็คือ จะหาทางประคับประคองการมีรัฐบาลปลดล็อกของตน ให้ก้าววิเศษ นอกจากนั้น Grey ให้พิจารณาถึงประสบการณ์ในรัฐบาลท้องถิ่น พิจารณาถึงลักษณะของอาณาคิมที่มีการกระชาติกรรมและการใช้นักโทษ

ซึ่งสิ่งเหล่านี้ Grey มีความเห็นว่าควรจะพัฒนาญูปแบบการปกครองเป็นแบบการรวมอันน้ำใจเข้าสู่กันยังคงในระดับสูง นอกจากนั้น Grey ยังได้ไตร่ตรองถึงมติชนชาของบทญูปด้วยว่า ควรจะเป็นแบบใดที่จะใช้ในรัฐธรรมญูปฉบับใหม่ เพื่อเป็นการต่อค้านกับการเบ็ดเจ้าของคนหุ่นมากในสังคมที่ไม่มีชนชั้นญูปด้วย ในประการสุดท้าย Grey ยังพิจารณาถึงข้อเสียเบร็ยบของรัฐบาลอาณาจักรทั้ง 4 แห่ง ที่ค้างก่ออภัยหมายเกี่ยวกับเรื่องรางรถที่ฟ์และกิจการของศุลกากร แตกต่างกันออกไป ซึ่งสิ่งทั้งสองนี้ควรจะเป็นผลประโยชน์ร่วมกัน จากการพิจารณาทั่ว ๆ คั้งกล่าวแล้ว Grey จึงเสนอให้ชาวอาณาจักรสนับ "สภาสหพันธ์" (federal assembly) ซึ่งสภานะแห่งนี้จะเป็นผู้ออกกฎหมายในสิ่งที่สามารถเชื่อมโยงกับอาณาจักรทั้ง ๔ ให้มาก ๆ แห่ง

6.5.2 ลักษณะรัฐบาลที่ชาวอาณาจักรต้องการ

แท้ชาวอาณาจักรไม่สนใจข้อเสนอคั้งกล่าว พวกร้าวของแต่ใหม่รัฐบาลของตนเองเท่านั้น สมาชิกสภาสูงของ New South Wales ออกความเห็นว่า ชาวอาณาจักรไม่สนใจที่ต่อสภานะพันธ์ซึ่งเป็นสภานี้ไม่อยู่ในอำนาจของ New South Wales และ South Australia นอกจากนั้นชาวอาณาจักรยังยังต้องการแสดงความจงรักภักดีต่อท้องถิ่นของตนเอง จึงไม่โปรดนายญูปแบบสหพันธ์ซึ่งเป็นลักษณะที่มีอยู่ในเมริกา นี่ใช่กิจกรรมของอังกฤษ เพราะสิ่งนี้ขัดต่อสภามั่นคงสังคมของอาณาจักร และยังทำให้ประสบการณ์ในการนิคมอยู่ในภาวะอันตรายอีกด้วย ส่วนเรื่องที่จะจัดการเรื่องศุลกากรและความก้าวหน้าของขนาดการรถให้เป็นแบบเดียวกันนั้นก็เป็นการสูญเสียเงินทองเพื่อความไม่ขาดกั้นชาวอาณาจักรจึงไม่โปรดนาตามที่ Grey เสนอ

6.5.3 Australian Colonies Government Act 1850 และปฏิริยาจากรัฐบาล

ภายหลังจากที่ Grey ได้ทรงสอบปฏิริยาจากชาวอาณาจักรแล้ว ก็ได้เสนอให้ร่างพระราชบัญญัติ Australian Colonies Government Act ซึ่งผ่านรัฐสภาอังกฤษเมื่อ ค.ศ.1850 ตาม พ.ร.บ.ฉบับนี้ ให้มีการแยก Port Phillip

ออกจดใน New South Wales

ลักษณะสماชิกสภานุสูง New South Wales,

Van Diemen's Land South Australia และ Victoria เป็นคันธนคือ
สماชิก 1 ใน 3 เป็นประเพณีเสนอขอเข้ารับแต่งตั้ง ส่วนอีก 2 ใน 3 ให้มีการเลือกตั้ง
แต่ผู้ได้รับเลือกตั้งจะต้องเป็นคนที่มีทรัพย์สินจำนวนมาก นอกเหนือนี้ในประโยชน์ของราษฎร์ให้
สภานุสูงร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่นั้น จะต้องเสนอเพื่อขอความเห็นชอบจากรัฐสภาอังกฤษโดยทั่วไป

เมื่อข่าวเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของ พ.ร.บ.ฉบับคังกล่าวมาถึง Sydney
ในตอนปลายปี 1850 ปรากฏว่าชาวอาณานิคมต่างก็ผิดหวังกันตาม ๆ กัน สภานุสูงแห่ง
New South Wales โดยมันทึ่กดึงความผิดหวังอย่างสุดซึ้ง และความไม่พอใจที่รัฐ
รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ร.บ.ฉบับคังกล่าวให้ระบุไว้ พวกเขาก็คิดค้านว่า อำนาจในการเก็บภาษี
ควรจะอยู่ในมือของสภานุสูงของอาณานิคมเท่านั้น รายได้ซึ่งได้มาจากการขายที่ดินหลวงก็ควรจะอยู่
ในความควบคุม และการใช้สอยของพวกเขารา นอกเหนือนั้น กิจกรรมค้านศุลกากรและกรมกองทัพ ๆ
ของรัฐบาลทั้งหมด จะต้องอยู่ในความควบคุมโดยตรงและการตรวจสอบโดยตรงของสภานุสูงของ
อาณานิคม ส่วนทำเนินผู้พิทักษ์ทรัพย์สิน (offices of trust) และเงินเดือน รายได้จะ
หักน้ำมาให้กับชาวเมืองที่คงกรากแล้ว (ยกเว้นทำเนินซ้ำหลวงเพียงทำเนินเดียว)
และการสุ่กทายอำนาจอันมีบัญญัติในการออกกฎหมายจะหักน้ำมาให้และปฏิบัติโดยสภานุสูง
ของอาณานิคม พวกเขายังเห็นพระราชบัญญัติและชาวยังกฤษอีกว่า การที่จะคงไว้ซึ่งอำนาจบริหาร
ในเขตห้องถีน ซึ่งอำนาจจัดการตัวจะต้องหมายถึงมาตรการที่สำคัญทุกประการ โดยไม่คำนึงว่า
งานนั้นจะรับเร่งเพียงใด ให้แก่กระทรวงในลอนดอน ซึ่งขาดประสิทธิภาพอยู่ห่างไกล
และขาดความรับผิดชอบ เป็นเวลานานเกินไป เห็นจะเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้แน่

สำหรับบัญญัติริยาใน Hobart พ.ร.บ.ได้รับการท่อนรับอย่างประกาศจาก
ความกระตือรือร้น หนังสือพิมพ์เร่งเร้าให้สภามาใหม่เข้าควบคุมกิจการของห้องถีนเพิ่มมากขึ้น
และช่วยให้อาณานิคมรอดพ้นจากความเสื่อมเสียในเรื่องระบบภักดีใหม่ ส่วนที่ Adelaide
ได้รับข่าวอย่างย่างเงียบเชี่ยบ เพราะชาวเมืองเป็นพวกที่เคร่งศาสนา พวกเขายังเพียงแต่กลับบัญชา
การทัดสินใจของผู้ถูกลงโทษในทางลับ สำหรับเมือง Perth เพื่อเป็นการตอบแทนผล

ประไชน์ทางวัตถุที่ได้รับจากนักโทษ ชาวเมืองเกรย์มที่จะนำเอาสิทธิมนุษยชนของชาติอังกฤษมาสร้างฐานปลดปล่อยตนเอง

เมื่อช่วงมาเจิง Melbourne ในเดือนพฤษจิกายน ค.ศ.1850 ชาวเมืองพากันเฉลิมฉลองกันเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ในตอนกลางคืนมีการประดับไฟ ตามโน๊ตจั๊กให้มีการขอบคุณพระเจ้าเป็นพิเศษ การฉลองจะลงค่ายงานเต้นรำแพนซ์ ในสัปดาห์นั้นมีการเปิดสะพานที่ชื่อ Yarra ชื่อ Prince's Bridge อย่างเป็นทางการค่าย Melbourne เริ่มไตร่ตรองว่าความก้าวหน้าทางวัตถุกับการเมืองควรไปคู่กัน ซึ่งความก้าวหน้าดังกล่าวทำให้พวกโปรตุเกสแทนที่เข้าใจว่าพวกตนกำลังได้รับความคึกคักความชอบจากพระเจ้าและช่วยทำให้เข้าใจว่าการปกครองของตนนั้นเหนือกว่าของผู้อื่น

และแล้ววันนี้ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1851 รัฐมนตรีว่าการอาณาจักรแห่ง New South Wales ชื่อ Deas Thomson ผู้ซึ่งไม่ต้องการให้มีความเสื่อมภาคในอาณาจักร ได้เปิดคำหมายของ Mr. Edward Hargraves ซึ่งประกาศว่าได้พบทองคำในภูเขา Bathurst เมื่อเขาร่อนจดหมายในตอนลับสุกของฤทธิ์อนใน Sydney ประวัติศาสตร์มีโค้บันทึกว่า Thomson จะโถมลงเห็นหรือไม่ว่า สังคมอาณาจักรที่ขาดหวังจะให้พัฒนาในอาณาจักรօสเตรเลีย ซึ่งมีผู้นำเป็นพวกผู้ดี มีกระถูกแห่งอาณาจักรที่มีความร่าเริงจากความก้าวหน้าของสินค้าชนลักษณะที่สวยงาม สังคมอาณาจักรนั้นจะหายไป เหมือนกับทิมະทือบูร์กับลม เมื่อมันแข็งแกร่งการเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลกระทบจากการค้นพบทองคำ

6.6 การโถเย็บระหว่างศาสนานิกายโปรตุเกสแทนที่และนิกายโรมันคาทอลิก

ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1849 คำบันประการหนึ่งที่บันกันอยู่เสมอ ๆ ในบรรดาเหล่าผู้อพยพฯ ในสังคมของอาณาจักรแห่งนี้ ขาดวัฒนธรรมทางปัญญา มีจุดหมายฉันหนึ่งเขียนไปยังหนังสือ Sydney Morning Herald โดยก็อกก์กำถามว่า "ท่านสุภาพ

บุญขอส忒โรเลียจะเป็น Boeotia* แห่งที่ 2 หรือไม่ เราจะมีสถาบันประเกติคบั้นที่เกี่ยวข้องกับคุณค่าทางศิลปะและวิทยาศาสตร์ของผู้ที่มีสติปัญญา ไม่มีการสนใจเรื่องนี้ บ้างเลยหรือ¹² ผู้ที่เป็นเจ้าของจดหมายเข้าใจผิดสำหรับคำตามประเดิมสุคหाय ทั้งนี้ เพราะในความเป็นจริงแล้ว มีคนจำนวนหนึ่งเช่นเดียวกันในทุก ๆ สังคมที่สมใจ แต่เข้าเหล่านูก แบ่งแยกความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และความหมายของชีวิต จำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ใน New South Wales ในระยะที่ใกล้กับการค้นพบ ทองคำมี 265,503 คน ใน Van Diemen's Land มี 70,130 คน ใน South Australia มี 63,700 คน และใน Western Australia มี 4,600 คน ประชากรหั้งหมกเหล่านี้ถูกครอบงำอยู่ภายใต้อิทธิพลของพลังลั่ງสรวงสวรรค์ย่างนอบที่ลุกโชนในที่นี่ ในสามพื้นที่ อันได้แก่ โปรตุสแตนท์ แคธอลิก และ Enlightenment

ในครั้งแรกที่ปรากร ลัคกุชของอาณาจักรได้รับการก่อตั้งและหมวดเบื้องไปค่าย การโถด้วย ที่ไม่ใช้จัลสัน ระหว่างพวกโปรตุสแตนท์ และพวกแคಥอลิก ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ คำเทสนา หนังสือเล่มเล็ก ๆ และบางทีการดำเนินการตามกฎหมายก็ต้องเลิกไว้กันไป จะเห็นตัวอย่างได้จากเหตุการณ์ลายเหตุการณ์ที่托ไป้ใน ในการปลดปล่อยกรุงเทพฯ ค.ศ. 1838 มีการติดใบปัดวันคริสต์มาส Sydney เพื่อเรียกร้องให้ชาวแคಥอลิกมาประชุมกันภายในที่ทำการ ของ Bishop Polding เพื่อทำการต่อต้านการกระทำของผู้พากษา Willis แห่งศาลาสูง ผู้ซึ่งกล่าวหาพวกแคಥอลิกว่า เคารพญบั้นชั่ง เป็นพระเจ้าเก๊ (idols) ฝ่ายโปรตุสแตนท์มีการตอบโต้มาย เช่น ใน ค.ศ. 1848 มีการประชุมชาวโปรตุสแตนท์ ทั่วทุกแห่งใน New South Wales เพื่อจะประชุมคราวที่พระ Anglican ส่องคงคือ Sconce และ Mackensen ได้เปลี่ยนศาสนาไปเป็นแคಥอลิก นั้นเป็นวันไว้ทุกชั่วโมงและเป็นวันที่พระเจ้าลงโทษ เพราะพระหั้งส่องคงได้กระทำการชั่วคือไก่นเน่าจากพระเจ้าไป เมื่อนักบุญแกะที่หลังทาง นอกจากนั้นพระแคಥอลิกซือ John Mc Encroe ประเษฐมาน John Calvin ว่าเป็นคนชอบเล่นสาหบมุขย์ (sodomite)

* นครรัฐในสมัยกรีกโบราณ มีสภาพแห้งแล้งและภัยธรรมชาติ

และเรียก ผู้น่ากับดูหงส์หมกของไปรแทสแทนท์ในคริสตศวรรษที่ 16 ว่า เป็นทาสของกัมมาทางเพศ (*slaves of sensual lust*) ในยุคแรก ๆ นั้นพวกไปรแทสแทนท์มีรายอยู่ ส่วนว่า ถ้าแคชอลิติกมีอำนาจเพิ่มมากขึ้นก็จะจำกัดความมั่งคั่งทางวัสดุ และจำกัดบริการส่วนบุคคลของพวกไปรแทสแทนท์เสีย นอกจากนั้นพวกไปรแทสแทนท์ยังได้รับการอนุญาตจากชาวไอวิชซึ่งถูกการอบรมด้วยความยากจนกว่าไม่มีการพัฒนาขั้นตอนออกใบสัตต์แห่งโรม ซึ่งหมายความว่าผู้ที่เป็นไปรแทสแทนท์ ไม่สามารถพัฒนาขั้นใด นอกจากพวกแคชอลิติก ซึ่งข้อมูลกังกลวนนี้ในทรงกับความจริง พวกราชแทสแทนท์มีความเห็นว่าคนที่ศีลธรรมเสื่อมเท่านั้นที่จะเชือกกำลั่วหาดักกล่าว ในสายตาของชาวแคชอลิติก พวกราชมีความรู้สึกที่ดังนั้นและเป็นทุกชีวิৎเป็นความรู้สึกที่แสดงออกท่อสังคมที่มีแต่ไปรแทสแทนท์ครอบงำ ซึ่งในสังคมนั้นไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนก็ สถานที่ราชการก็ และแม้กระทั่งราชาก็ล้วนแต่เป็นแบบฉบับของพวกไปรแทสแทนท์หงส์ ลังกังกลวนนี้ ลังกังกลวนนี้อาจจะทำลายความศรัทธาที่มีต่อศาสนาแคชอลิติกได้ พวกราชยังกล่าวอีกว่า พวกราชสลดใจเหลือบินที่คำแหงน่องอันท้อถอยในสังคมนั้น จะห้องเป็นสิ่งทรมานแทนสำหรับการเป็นแคชอลิติก เพราะเขาเชื่อว่า คำแหงน่องสูง ๆ ในการประกอบอาชีพในโลกธุรกิจและการบริการต่าง ๆ ได้ ส่วนไว้กับพวกไปรแทสแทนท์เท่านั้น กังนั้น ถ้ายความรู้สึกที่หวาดกลัวต่อเรื่องความอยู่คุกนิ่งหงษ์ชั่วคราวและคลอกไป หงส์ไปรแทสแทนท์และแคชอลิติกต่างฝ่ายต่างก็มีความมีคุณต่อ กัน และแสดงออกที่ป่าเลื่อนให้รายเดียวไปด้วยราคะของความมืดคลั่ง และโง่เขลาของมนุษยชาติที่ต่อ กัน

อย่างไรก็ตามสิ่งที่ปรากฏออกมาเหล่านั้นก็เป็นเรื่องที่หลอกให้คนจะความสนใจ ซึ่งอันที่จริงแล้ว ในระหว่างนี้ วัฒนธรรมหงส์ของแคชอลิติกและไปรแทสแทนท์ทั้งนี้ จริงๆ ก็ไม่ได้โอบอุ้งรักเรื่อง

6.7 ความเข้มแข็งของไปรแทสแทนท์¹³

สำหรับพวกไปรแทสแทนท์มีความเข้มแข็งที่กว้างเนื้องามจาก

1. การมาอามานิคของลัทธิ Tractarian movement ที่สืบทอดในพากนิยมการคังกล้านี้จะมีพระสำศัญ 2 องค์ที่ทำหน้าที่เป็นผู้รับหน้าที่จะเปลี่ยนศาสนานะสักัญ 2 องค์คือ Broughton ซึ่งจะพำนักอยู่ใน New South Wales และพระ Nixon จะประจำอยู่ที่ Van Diemen's Land
2. พากโปรตีสแตนท์ยังเข้มแข็งโดยการเดินทางมาของผู้ที่นับถือนิกาย Voluntarys

3. พากโปรตีสแตนท์เข้มแข็งขันอันเนื่องมาจาก การฟื้นฟูของพาก evangelicals ในประเทศอังกฤษและในสกอตแลนด์
4. พากโปรตีสแตนท์ยังเข้มแข็ง(ชั้นราชา) อันเนื่องมาจาก การเดินทางมาของบุคคลประเพณี Carmichael และ Mansfield ผู้เชื่อว่าศาสนาของชาวอเมริกานิคเป็นศาสนาที่เป็นแบบชาติการสอนแบบวิธีปุทธและวิสัยนา (Catechism) เป็นศาสนาที่ปราศจากหลักคำสอน แต่กลับเป็นศาสนาที่เข้มงวดเฉพาะในพระวัดนั้นของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์เก่าและพระคัมภีร์ใหม่ ในขณะเดียวกันลักษณะศาสนาของชาวอเมริกานิคอยู่ภายใต้อิทธิพลของคำสอนของพาก Enlightenment ที่ให้ความสำคัญในเรื่องที่เกี่ยวกับภารกิจภาพของมนุษย์และความสามารถของมนุษย์ในอันที่จะบรรลุถึงความดุจในโลกมนุษย์

ฉะนั้นในราปี 1840 เทศฯ พากโปรตีสแตนท์ไม่เพียงแต่แยกเป็นนิกายต่างๆ ที่ลับสนเท่านั้น ยังเริ่มที่จะแตกแยกออกไปในสายทางของชาโอลอีกด้วย

ในห้ามกลางพาก Anglicans พาก Presbyterians และแม่พาก Methodists บางคนก็ยังมองว่าชีวิตมนุษย์เป็นโศกนาฏกรรมที่จึงใหญ่ที่เดียวทั้งนี้ เพราะพากเหล่านั้นໄก์เรียนรู้ทัศนคติของชีวิตในโรงเรียนที่ค่อนข้างจะการชั้นมากตัวอย่าง เช่น จากการเขียนของเซสเบียร์ พากเขาก็ໄก์เรียนรู้ว่าข้อมูลพร่องในร่างกายของมนุษย์ซึ่งจะพยายามสร้างความยิ่งใหญ่ จนนำตนไปสู่ความชั่วร้ายยิ่งขึ้น

นอกจากนั้นจากนิทานเรื่อง Absalom และ Suzannah และ The Elders จากหนังสือ Proverbs หนังสือเรื่อง Job และหนังสือ Ecclesiastes และจากเนื้อหาบางตอนของพระคัมภีร์ Psalms ทำให้พากเขาระยึดถือว่า คนชั่วมักจะมีอำนาจมากกว่าคนดี คนที่ทำอะไรถูกต้องมักไม่ได้รับรางวัลในโลกนี้ และประการอุดมทัย ทำให้เรียนรู้ว่าคนที่ใจบุญและเมตตากรุณามักไม่มีกำลังท่อท้านคนชั่วราย

6.8 ไปรยาและแทนทักษิณ

อย่างไรก็ตาม พวกรโปรดักส์แอนท์บังคงสอนประชาชนให้เกรงครั้งในเรื่องศีลธรรม จรรยา ทั้งจะเห็นได้จากรายงานของผู้สื่อข่าวที่ Burra ซึ่งอยู่ในรัฐ South Australia ผู้สื่อข่าวท่านนี้ได้รายงานอย่างพอดีในปี 1849 ว่า ขณะนั้นความชั่วรายความผิดมาของมนุษย์กำลังจะหมดไปอย่างรวดเร็วจาก Burra ทั้งนี้ เพราะมีสมาคม Total Abstinence Society เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ นอกจากนั้นเขาก็ยังพอใช้ที่จะรายงานว่า ในงานเลี้ยงน้ำชาที่จัดขึ้นเมื่อไม่นานมานั้น ไม่มีห้องที่จะขับขยายเสียง และมีขนมและน้ำชาจำนวนมากกว่าอยู่บนโต๊ะ ผู้คนลดละตามหาหนังไม้ไก่ยินดีที่จะยืนอยู่ช้างนอกนอกจากนั้นเขายังได้รายงานต่อไปอีกว่า ในงานเลี้ยงน้ำชาครั้งนั้นได้มีนักพูดประมาณ 7-8 คน ให้เช่นมากกล่าวคำยันนำเสียงที่ไม่ได้เสียของมีนeme เรากล่าวว่าเช่นนี้มีบรรดาผู้ที่มาร่วมงานทั้งที่เป็นสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษว่า เป็นคนที่มีความสุขมีครอบครอง และแสดงความเพลิดเพลินในทางที่ถูกต้อง จะเห็นได้ว่า ในสายตาของคนทั่วไป การที่พราโปรดักส์แอนท์สนับสนุนไม่ให้เสียของมีนeme ให้ยกจำนวนโสเกมีและให้เลิกเล่นการพนัน คนทั่วไปจึงมองเห็นว่าพราโปรดักส์แอนท์เปรียบเสมือนกับเป็น "พ่ำรัวศีลธรรม" (moral policeman) มากกว่าที่จะเป็นศูลต่อนธรรมะและห้ามคนเป็นตัวอย่างของผู้ที่จะแสวงหาความพันทุกชน แท้การที่พราโปรดักส์แอนท์ยังคงให้คำแนะนำแก่ศาสตราจารย์และบังคงกระถุนให้คนยากจนฯ ยอมรับสภาพอันลำบากอยู่ต่อไปอีกนั้นแหลกเป็นการใช้ศาสนาในทางที่ผิด เพราะการสั่งสอน การกระถุนและแนะนำคังกล้วนเป็นการสอนความต้องการของลัง คุม ของชนชั้นที่มีอำนาจทั้งในอาณาจักรและใน

ลอนคอน ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับข้อคิดของศาสนาโปรตестแคนทัน ศาสนากังกล่าวไว้ ชื่อว่า เป็นศาสนาที่รับใช้สังคม เป็นประโยชน์ที่สังคม (religion of social utility) และการรับใช้สังคมของศาสนาโปรตテストจะมีเชือดเสียงมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับความ อุ่รอดในสังคมที่มีความจำเป็นที่จะต้องการทำรายงานพิธีธรรมเพียงนั้น¹⁴

6.9 ภาคอุดมกับสังคม

ในทางตรงกันข้าม พระแคชอลิติกจากไอร์แลนด์ประพฤติคนอีกแบบหนึ่งคือ ทำให้ผู้ที่ไม่ได้บันถือศาสนาแพร่อดิคามีความประจารณาในทางโลกท่านองเดียวกับชาวไอริช กล่าวคือ พากเพียรเหล่านี้จะสอนว่าผู้ที่หัวสัดและจรรยาศักดิ์และจรรยาศักดิ์ที่พระเจ้าในศาสนาคริสต์นิยม ไม่มีแต่เดียว ท่องท่องหัวเรื่องน้ำใจความของพากโปรตテスト (ซึ่งเป็น การสอนที่ฝึก) และยังสอนให้ประกอบพิธีสำคัญที่สุดจะมีการนับถูกประคำขอในขณะสำคัญ จึงถือว่า คำวิเชียรกล่าวนี้ศาสนานิยมไม้มีเดือนกันนิยมโปรตテスト กล่าวคือ มีแนวโน้มที่จะเป็นศาสนาที่รับใช้สังคม เช่นกัน และยังเหมือนกับโปรตテストอีกด้วย ทรงที่พากพระแคชอลิติกทำหน้าที่เป็นการทำรายงานพิธีธรรมทั้งหมด เพราะพระเหล่านักไคลังสอนให้ศาสนิก เลิกเสพย์สุราภานา เลิกเล่นการพนัน และเลิกสมสู่กับโสดเกย์ แท้ก็อันนั้นแหล่ห์ที่ลังที่ปรากร ให้เห็นว่าได้ทรงกับขอเท็จจริงเสมอไป ทั้งนี้ เพราะศาสนานิยมแพร่อดิคใน New South Wales, Van Diemen's Land และ Western Australia ใกล้รับผลกระทบจากการที่ผู้ทางภูมิบัญญาของแพร่อดิคในอังกฤษในระยะนั้น ส่งคังกล่าวนี้ไปยังมาตุภูมิ อาทิ คุณมอร์สเทอร์เลีย โภษพระ Benedictine เช่น Ballathorne และ Polding ใน New South Wales Willson ใน Van Diemen's Land และ Benedictines ชาวสเปนที่ New Norcia ซึ่งอยู่ใกล้ Perth ใน Western Australia พากเขายกถังศาสนานิยมแพร่อดิค เมื่อนักบุญเป็นผู้สร้างอารยธรรมของยุโรป และชนชาติเนยมประเพณีอันสูงส่งของชาวยุโรปมากกว่าที่จะกล่าวว่า ศาสนาแพร่อดิคเป็นศาสนาที่ได้ทราบทั่วศาสนาญี่ปุ่นรองจากพระ

เป็นศาสนาที่แตกแยกกัน เป็นศาสนาที่มีแต่ความต่อค้าน ตลอดจนเป็นศาสนาที่สอนให้เชื่อแต่ในลิ่งที่งมงาย ซึ่งลิ่งคั่งกล่าวเหล่านี้ໄດ້บังเกิดขึ้นมาจากการจะของศักดิ์สิทธิ์แห่งความยากจนและถูกกดซัดให้เกิดขึ้นในไอร์แลนด์ อย่างไรก็ตามศาสนาโรมันแคชอลิคกี้ยังคงให้ความศรัทธาห่อลิ่งที่มีอิทธิพลเช่นปัญหาเรื่องบางประการ ให้ความเคารพต่อญี่ปุ่นพระคริสต์ ตลอดจนพระมาราคาของพระคริสต์ ในขณะเดียวกันพระแคชอลิค沙รา ไอริชกี้ยังคงให้ความเห็นอกเห็นใจในความยากจนของชนชั้นท่าชาวไอริชอยู่นั้นเอง ส่วนพระ Benedictines กลับสนับสนุนเรื่องเกี่ยวกับการแสวงหาศรูบธรรมศาสดาและสอนในเรื่องความไม่สมอภาคในสังคม

6.10 ค่านิยมของคนงานในป่า

ในขณะเดียวกัน คนงานที่ทำงานในป่า ก็รวมหัวกันเป็นกลุ่มหนึ่ง พากเพียรไม่รับรู้ถึงคำปลอบใจในทางศาสนา ไม่ได้สัมผัสกับประเพณีวัฒนธรรมของสังคมญี่ปุ่น พากเพียรเหล่านั้นพยายามมองหาสิ่งที่จะช่วยปลอบประโลมความเบล้าเปลี่ยวในชีวิตของพากเพียร และคุ้มครองพากเพียรจากภัยน้ำท่วม ฯ และสิ่งที่เข้าคันพบก็คือ "ความเป็นเพื่อน" (mateship) นั่นเอง ผู้สังเกตการณ์คนหนึ่งໄດ້บันทึกไว้ว่า

"ได้เก็บมีความสนใจและความไว้วางใจซึ้งกันและกัน
ซึ่งเก็บมาจากคน 2 คนที่ทำงานคู่กันในป่าที่เปลี่ยวเปลี่ยว
ยังไบบังเกิดลักษณะนิสัยของการให้ความช่วยเหลือซึ้งกัน
และกันชน แล้วลิ่งเหล่านี้ໄດ້ทำให้เกิดความกตัญญู และความ
เคารพมีดือ คนที่อยู่ภายนอกสถาบันการณ์ชนนี้แม้จะพึงพา
อาศัยอีกคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องหนักหรือเรื่องเบา ซึ่งอัน
ที่จริงแล้ว เป็นเรื่องธรรมชาติที่เข้ามุ่นจะไว้วางใจเพื่อน
ของคนสองໄกในทุกเรื่อง" ¹⁵

สถานการณ์ชั่นเดียวกันนี้ก็ช่วยส่งเสริมให้เกิดมีความศรัทธาใน "ความสมอภาค"
และเพาะลักษณะนิสัยของการพิจารณาบุคคลโดยการกระทำ (performance) มากกว่า
ที่จะพิจารณาบุคคลจากชาติกรุณา (inheritance) นอกเหนือนั้นการที่ผู้ที่ทำงานในป่า

ทองฟิล์ฟ้าอาศัยชีวิตร่วมและกันในทุกสิ่งทุกอย่างนั้นจึงทำให้มีความรู้สึกสงสัย ไม่ไว้วางใจ
แก่ผู้ที่จะมาอยู่ใหม่ หรือแม้แต่บุกรุกที่อาจจะมายื่นแย่งงานของพวกเข้า หรือเข้ามารบกวน
วิถีชีวิตร่องพวกเข้า อันความรู้สึกในความเป็นเพื่อนบูชาสงวนไว้กับพวกที่เกิดในอօสเตรเลีย¹⁶
และบูชาเป็นผลมาจากการความสัมภัยและเปลี่ยวของพวกเขานั้นเอง ซึ่งได้กล่าวมาเป็นพัง
ทำให้เกิดระบบหองถิ่นนิยม (provincialism) และความรู้สึกเกลียดคัดลั้วชา
ต่างชาติ (xenophobia) เข้มแข็ง¹⁷

ເຊີງອຣາດນທີ 6

¹ Barnard, A History of Australia, pp. 316-7,

² Clark, A Short History of Australia, p. 103.

³ Barnard, op. cit., pp. 317-8.

⁴ Clark, op. cit., p. 104.

⁵ I b i d , , p. 105. .

⁶ Loc. cit.

⁷ Ibid., pp. 106-108,

⁸ Ibid., p. 109,

⁹ Ibid., p. 111,

¹⁰ Loc. cit.

¹¹ Ibid., pp. 112-5,

¹² Ibid., p. 115,

¹³ Ibid., p. 116,

¹⁴ Ibid., p. 117,

¹⁵ Ibid., p. 118,

¹⁶ Loc. cit.

ห้องกำที่ชุกคิดในออลเทรเรลีย